

Hız. Mehdi Hakkında Bir Sual

Sual:

Bazı Risale-i Nur Talebeleri Bediüzzaman Hazretlerini, bazıları da; "**İstikbalde gelecek ve Risale-i Nuru kendine program yapacak.**" diye haber verdiği zâtı, Mehdi-i Âzam zannediyorlar. Bu konuda sizin fikriniz nedir?

Cevap:

Risale-i Nur Külliyyatı'nda makam ve mevzuun hassasiyeti nazara alınarak hakimane bir üslûb içerisinde kâfi derecede izah edilmiştir. Bu mevzu ile alakalı ifadeler biraz remizlidir, imâlidir ve perdelidir. Fakat dikkat edilirse şeffaftır, berraktır. Bununla beraber Bediüzzaman Hazretlerine mehdi demenin yahut dememenin itikadî bakımından hiçbir mesuliyeti yoktur.

Bediüzzaman Hazretleri bir asra yakın ömrünü iman ve Kur'an hakikatlarının neşir ve ilanına hasretmiş ve bu hakikatları maddî-manevî makamata kat'iyen vesile etmemeye âzami derecede itina göstermiş, manevi makamını ise, mümkün olduğu kadar nazarlardan gizlemiştir.

O'nun en büyük gayesi iman hakikatlarını hayata hâkim kılmak, ruhları ve gönülleri Kur'an'daki iman ve marifet hakikatları ile ihya etmek olmuştur. Onun manevî makamı ne olursa olsun, O başların tacı, gönüllerin sultanı ve iman ve irfanın kutb-u ekberidir.

Bediüzzaman, bir iki veya birkaç meziyeti hâvi bir ferd değil, bilâkis her biri bir umman olan pek çok meziyet ve vasıflara hâiz bir **ferd-i feritdir**. Bir mürşid-i mükemmel ve mükemmil, bir maden-i himmet, bir nadire-i vücut, bir barika-i sadakat, bir kenz'ül irfandır.

Cenab-ı Hakk'ın kendisine bahş ve ihsan ettiği ulvi cihetlere nazar ettiğimizde, insanı en çok meftun eden ve O'nu o külli şeref ve mertebeye yükselten meziyetleri arasında güneş gibi parlayan en mümtaz vasfı, O'nun imanıdır. Bu iman sayesinde hiçbir kuvvetin, zulmün ve şiddetin önünde eğilmedi. Osman Yüksel Serdengeçti'nin ifadesiyle "Başı Ağrı Dağı kadar dik ve mağrur. Hiç bir zalim onu eğememiş. Hiç bir alim onu yenememiş." Onun başı ancak Mabud-u Bilhakk'ın azamet ve kudretine karşı serfûrû edip, secdesini Ona tahsis etti.

Üstad, fazilet ve marifete öyle aşık idi ki, dünya zevk ve saadetlerini ve hatta hayatını dahi o yolda feda etti. "*Dünya zevki namına bir şey bilmiyorum.*" ifadesi bunun açık bir delilidir. Harikulade bir zekaya ve müthiş bir iradeye sahip olan Üstad, bahr-i hakaik olan ilme daldı. Kendisine zulmedenlere afv ile mukabele etti.

Yalnız Allah'ın rızasına talip oldu. Sanki ihlasın tecessüm etmiş bir abidesi idi.

Bediüzzaman, marifet ve muhabbet-i ilahiye itibariyle engin tefekkürü, büyük tevekkülü, azami ihlası, yüce sadakatı ve zengin muhakemesi ile cidden bir hilkat nâdiresidir. O, sadece mümtaz bir alim değil, aynı zamanda muhakkik bir mütefekkir, mükemmel bir arif ve fevkalade bir ediptir. Yüksek seciyeleri yanında, üstün bir zeka ve deha sahibidir.

O zât, sadece muttaki bir âbid ve dünyayı terketmiş bir zâhid değil, aynı zamanda mücahid bir mürşittir. İlim ve irfan bakımından ise adeta bir Gazali ve bir Râzi'dir. Hikmet ve felsefe cihetinde bir Sokrat, bir İbn-i Rüşd ve bir İbn-i Sina'dır. Tebliğ ve ikaz vadisinde ise, bir Mevlâna'dır. Tecdid ve mücahede sanki bir Ahmed-i Faruki'dir, Tabiri caiz ise O, selefdeki mürşidlerin ve müceddidlerin hakiki bir vârisidir. Bir arap şiirinde denildiği gibi, 'Bütün âlemi bir şahsiyette toplamak Cenâb-ı Hakk'a zor gelmez.' İşte bu hal Bediüzzaman'da tecelli etmiştir.

O'na uyanık bir vicdan ile dikkat ederseniz, nice alimlerin, ariflerin ve mürşidlerin feyiz ve marifetlerini onda müşahede edebilirsiniz. Buna en büyük şahit, doksan seneye yakın bereketli ömrü ve altı binsahifelik şaheser külliyatıdır.

O zat, bu şaheser külliyatıyla kıyamete kadar payidar olacak büyük bir tecdid hareketini başarmış, ilim ve hikmet üzerine müesses bir İslam mektebi ve ekolü kurmuştur. Fikirlerin ve vicdanların sönmeye yüz tuttuğu şu asırda, Bediüzzaman denilen bu ulu mürşid, İslam aleminde yeni bir irşad ve tebliğ hareketi başlatmıştır.

Zekasının ziyasını, irfan nuruyla mecz ederek, küfür ve dalalet zulümatlarını bertaraf etti. Kendi ifadesiyle;

"Tasadüf, şirk ve tabiattan teşekkül eden fesad şebekesinin âlem-i İslâm'dan nefiy ve ihracına, Risale-i Nur'ca verilen karar infaz edilmiştir." (Mesnevi-i Nuriye)

Şimdi dünyanın her tarafında hem kemiyeten ve hem de keyfiyeten büyüyen azim bir cemaat var. Bediüzzaman Hazretlerinin

"Ben rahmet-i İlâhîden ümit ederim ki, mevtim, hayatımdan ziyade dine hizmet edecek..."

müjdesi, bu cemaatın yapmış oldukları hizmetler ile tahakkuk ediyordu..

Bununla beraber, o manevî mimarın nezaret-i daimesi altında hizmet eden ve O'nun vücuda getirdiği yüzlerce âsar-ı âliyenin sahifelerini derinden derine dakik nazarlarıyla tahkik eden, nurlara âşık ve onlardaki ulvî hakikatlara meftun; ihlâs ve sadakatta numûne-i misal güzide talebeleri O mürşid-i azamın ruhundaki müstesna kabiliyeti, vazifesindeki ulviyeti, davasındaki sırr-ı muvaffakiyeti, irfanındaki asaleti, fikrindeki isabeti, lisanındaki fesahati, tavırlarındaki zerafeti ve daha nice meziyetleri nazara alarak ahir zamanda gelecek olan O ruh-i ulvinin vazifesini üstadları olan Bediüzzaman Hazretlerinde kemaliyle görmüşler ve O'nun ahir zamanda beklenen ve Âl-i Beytten gelen Mehdi-i Azam olduğuna kanaat getirmişlerdir. Kaldı ki, bu bir hüsnüzan mes'elesidir. Üstadımızın da buyurduğu gibi *"ziyade hüsn-ü zân eskidenberi cereyan ediyor ve itiraz edilmez."*

Bediüzzaman Hazretleri kendine bu şekilde hüsn-ü zan eden talebelerine ilişmediğini şöyle ifade buyuruyor:

"Ben de kardeşlerimin pek ziyade hüsn-ü zanlarını bir nevi dua ve bir temenni ve Nur Talebelerinin kemal-i itikadlarının bir tereşşuhu gördüğümünden onlara çok ilişmezdim."

Bediüzzaman Hazretleri kendisinin mehdiyetine hüsnüzan eden talebelerine ilişmezken, bilâkis bunu onların kemal-i itikadlarının bir delili kabul ederken, kimin haddine düşmüştür ki, O has talebelerin bu hüsn-ü zanlarına karşı çıkabilsin. Kaldı ki hüsn-ü zan ile, dua ile mehdi olmak muhaldir. Bediüzzaman Hazretleri gibi **Hâkim** ismine mazhar bir zatın, böyle vakıa mutabık olmayan bir şeyi temenni etmesi düşünülemez.

Üstad Hazretleri, güzide talebelerinden birinin bu hususta sorduğu bir suali de şöylece nakletmektedir.

"Nur'un ehemmiyetli ve çok hayırlı bir şakirdi, çokların nâmına benden sordu ki: Nur'un halis ve ehemmiyetli bir kısım şakirdleri, pek musırrane olarak ahir zamanda gelen Al-i Beytin büyük bir mürşidi seni zannediyorlar ve o kadar çekindiğin halde onlar ısrar ediyorlar. Sen de bu kadar musırrane onların fikirlerini kabul etmiyorsun, çekmiyorsun. Elbette onların elinde bir hakikat ve kafi bir hüccet var ve sen de bir hikmet ve hakikata binaen onlara muvafakat etmiyorsun. Bu ise bir tezaddır, her halde hallini istiyoruz."
(Emirdağ Lahikası-I)

Üstadımız bu suale verdiği cevabta, **"bu has nurcuların ellerinde bir hakikat var"**, demekle kendisinin ahir zamanda beklenen zât olduğunu reddetmemiş fakat, iki cihette bir tabir ve te'vil lâzım geldiğini ifade etmiştir.

Nur Talebeleri Bediüzzaman Hazretleri'nin gerek bu suale verdiği cevabta, gerekse

mehdiyete dair diğerk mektublarında verdiği cevaplarda, sırr-ı ihlâsa binaen ve ehl-i siyasetin mehdiyette bir siyasi gaye ve hakimiyet mülâhaza etmeleri sebebiyle, kendisini daima mümkün olduğu kadar perdelediği ve nazarları istikbâlde gelecek ve Risale-i Nur'u kendisine program yapacak bir zâta çevirdiği kanaatindedirler. Risale-i Nur'u dikkatle mütâlâa eden zâtlar, Bediüzzaman Hazretleri'nin Mehdi-i Azam'a dair ifadelerinde bazen tül gibi ince bulutların arkasına girdiğini, bazen de o bulutlardan sıyrılarak kamer sima veçhini bütün berraklığıyla ortaya koyduğunu müşahede ederler. Nitekim, Üstad'ın aşığıda bir kısmını takdim edeceğimiz cam gibi şeffaf ifadelerine dikkat edilirse, asıl vazife sahibinin kim olduğu Güneş gibi tezahür edecektir,

"Ümmetin beklediği ahir zamanda gelecek zatın üç vazifesinden en mühim ve en kıymettarı olan iman-ı tahkikiye neşr ve ehl-i îmanı dalâletten kurtarmak cihetiyle, o en ehemmiyetli vazifeyi aynen bitamamiha Risale-i Nur'da görmüşler. İmam-ı Ali ve Gavs-ı Azam ve Osmancı Halet gibi zatlar, bu nokta içindir ki, o gelecek zatın makamını Risale-i Nur'un şahs-ı manevisinde keşfen görmüşler gibi işaret etmişler. Bazen de o şahs-ı Maneviyi bîr hadimine vermişler, o hadime mültefitane bakmışlar." (Sikke-i Tasdik-i Gaybi)

Üstad Hazretleri bu ifadeleriyle hem Mehdi-i Âl-i Resulün en mühim vazifesini Risale-i Nur'un icra ettiğini beyan etmekte, hem de manevisi makamını vesveseli nazarlardan saklamasının hikmetini izah buyurmaktadır,

Bediüzzaman Hazretleri, Mehdi'nin üç vazifesine dair bir başka mektubunun sonunda, Mehdiyete vazifesini Risale-i Nur'da gördüğünü şu ifadelerle açık bir şekilde ortaya koyuyor:

"Şimdi hakikat-ı hal böyle olduğu halde, en birinci vazife ve en yüksek mesleği olan imanı kurtarmak ve imanı tahkiki bir surette umuma ders vermek, hatta avamın da imanını tahkiki yapmak vazifesi ise, manen ve hakikaten hidayet edici, irşad edici mânâsının tam sarahatını ifade ettiği için Nur şakirdleri bu vazifeyi tamamıyla Risale-i Nur'da gördüklerinden, ikinci ve üçüncü vazifeler buna nisbeten ikinci ve üçüncü derecededir diye Risale-i Nur'un şahs-ı manevisi haklı olarak bir nevi Mehdi telakki ediyorlar."
(Emirdağ Lahikası-I)

Üstadımızın şu ifadeleri aynı mânâyâ hem kuvvet vermekte ve hem de manevi makamını perdelemesindeki hikmeti açıkça ve te'vilsiz olarak ortaya koymaktadır.

"Bu zamanda öyle fevkalade hakim cereyanlar var ki, her şeyi kendi hesabına aldığı için, faraza hakiki beklenen o zat dahi bu zamanda gelse, hareketini o cereyanlara kaptırmamak için siyaset alemindeki vaziyetten feragat edecek ve hedefini değiştirecek diye tahmin ediyorum."

"Hem üç mes'ele var: Biri **hayat**, bîri **şeriat**, biri **imandır**. Hakikat noktasında en büyüğü ve en a'zamı iman mes'elesidir. Fakat şimdi umumun nazarında ve hal-i alem icraatında en mühim mes'ele, hayat ve şeriat görüldüğünden, O Zat şimdi olsa da, üç mes'eleyi birden umum ruy-i zeminde vaziyetlerini değiştirmek nev-i beşerdeki cari olan adetullahı muvafık gelmediğinden, herhalde en azim mes'eleyi esas yapıp, öteki mes'eleleri esas yapmıyacak, tâki iman hizmeti, safvetini umumun nazarında bozmasın ve avamın çabuk iğfal olunabilen akıllarında o hizmet başka maksadlara alet olmadığı tahakkuk etsin." (Kastamonu Lahikası)

Nur talebeleri Bediüzzaman Hazretlerinin bu ifadelerini, kendisinin ahir zamanda beklenen O zat olduğu ve iman hizmetini bu asrın hâkim cereyanlarına kaptırmamak için siyaset âleminde feragat ederek, kendisinin üç büyük vazifesinden en mühimmi olan iman hizmetine vakf-ı hayat ettiği şeklinde anlamaktadırlar.

Bediüzzaman Hazretleri Mehdinin üç vazifesine dair bir diğer mektubunda da şöyle buyuruyor:

"Fâni ve çürütülebilîr bîr şahsiyeti, bâzı cihetlerle birinci vazifede pişdarlık edan Nur müridlerinin şahsi manevisini temsil eden o aciz kardeşine veriyorlar. Halbuki bu iki iltibas da Risale-i Nur'un hakiki ihlasına ve hiçbir şeye, hatta manevi ve uhrevi makamata dahil alet olmamasına bir cihette zarar verdiği gibi, ehl-i siyaseti de evhama düşürüp, Risale-i Nur'un neşrine zarar gelir. Bu zaman, şahs-ı manevi zamanı olduğu için, böyle büyük ve baki hakikatlar, fani ve aciz sukut edebilir şahsiyetlere bine edilmez!.."

"Elhâsıl: O gelecek zâtın ismini vermek, üç vazifesi birden hâtıra geliyor, yanlış olur. Hem hiçbir şey'e âlet olmayan Nurdaki ihlâs zedelenir, avâm-ı mü'minin nazarında hakikatların kuvveti bir derece noksanlaşır, yakîniyet-i burhaniye dahi kazâyâ-yı makbuledeki zann-ı galibe inkılâb eder, daha muannid dalâlete ve mütemerrid zındıkaya tem galebesi, mütehayyir ehl-i imânda görünmemeye başlar; ehl-i siyaset evhama ve bir kısım hocalar itiraza başlar. Onun için, Nurlara o ismi vermek münasip görülüyor. Belki müceddittir, onun pişdarıdır, denilebilir, (Sikke-i Tasdik-i Gaybi)

Üstad Hazretleri bu mektubunda Nur'daki İhlasın zedelenmemesi, ehl-i siyasetin evhama düşmemesi ve bir kısım hocaların itirazına yol açılmaması için Nur Talebelerinin kendine mehdi demek yerine, müceddid yahut mehdinin pişdarı demelerini tavsiye etmiştir. Mektub dikkatle okunursa bu tavsiyenin bir tedbir için olduğu anlaşılır. Yoksa bu ifadeleri mehdinin daha sonra geleceği şeklinde anlamak doğru olmaz.

Risale-i Nur'da "[Rüyada Bir Hitabe](#)" başlığıyla nakledilen muhaverenin bir bölümünü burada nakletmek isterim:

"1335 senesi Eylülünde, dehrin hadisatının verdiği yeis ile şiddetli muzdarip idim. Şu kesif zulmet içinde bir nur arıyordum, manen rüya olan yakazada bulamadım. Hakikaten yakaza olan rüya-yı sadıkada bir ziya gördüm. Tafsilatı terk ile bana söylettirilmiş noktaları kaydedeceğim. Şöyle ki:

Bir Cuma gecesinde, nevm ile âlem-i misale girdim. Biri geldi dedi:

- Mukadderat-ı İslâm için teşekkül eden bir meclis-i muhteşem seni istiyor.

Gittim... Gördüm ki: Münevver, emsalini dünyada görmediğim, selef-i salihinden ve a'sarın mebuslarından her asrın mebusları içinde bulunan bir meclis gördüm. Hicab edip kapıda durdum. Onlardan bir zât dedi ki:

- Ey felâket-helâket asrının adamı, senin de reyin var. Fikrini beyan et

Ayakta durup dedim:

- Sorun cevap vereyim..." (Tarihçe-i Hayat)

Acaba hiç mümkün müdür ki, melekût aleminin bu güzide şûrası, Hz. Üstad'ı asrın vekil-i umumisi kabul ederek, O'na asrın maddî manevî en önemli müşküllerine dair sualler sorsun ve O'nun verdiği harika cevapların sıdkına ve asrın imamı olduğuna, **"Evet, ümitvar olunuz. Şu istikbâl inkılâbı içinde en yüksek gür sâda İslâmın sâdası olacaktır."** müjdesiyle mühür bassın da istikbâlde gelecek bir zât O'nun fevkine çıksın.

Son olarak Üstadımızın bu mes'eleye ışık tutan şu ifadelerini de nazar-ı mütalâaya arz ediyoruz:

"Şiddetle ve âmirane denildi ki: 'Sen Risale-i Nur'un makbuliyetine dair Hazreti Ali (r.a) ve Gavs-ı A'zam (r.a) gibi zatların kasidelerinden şahidler gösteriyorsun. Halbuki, asıl söz sahibi Kur'an'dır. Risale-i Nur Kur'an'ın hakiki

bir tefsiri ve hakikatinin bir tercümanı ve mes'elelerinin burhanıdır. Kur'an ise, sair kelimeler gibi kışırılı, kemikli ve şuurı hususî ve cüz'i değildir. Belki Kur'an, umum işaretleriyle ve eczasıyla ayn-ı şuurdur, kışırsızdır; fuzulî, lüzumsuz maddeleri yoktur. Alem-i gaybın tercümanıdır. Sözler hakkında söz O'nundur, görelim O ne diyor?.."

"Elcevap: Risale-i Nur doğrudan doğruya Kur'an'ın bahir bir burhanı ve kuvvetli bir tefsiri ve parlak bir lem'a-i i'cazı manevisi ve o bahrin bir reşhası ve o güneşin bir şuaı ve maden-i ilm-i hakikattan mülhem ve feyzinden gelen bir tercüme-i maneviyesi olduğundan, onun kıymetini ve ehemmiyetini beyan etmek Kur'an'ın şerefine ve hesabına ve senasına geçtiğinden, elbette Risale-i Nur'un meziyetini beyan etmeliği, hak iktiza eder ve hakikat ister, Kur'an izin verir. Benim gibi bir tercümanın hissesi yalnız şükürdür. Hiçbir cihetle fahre, temeddühe, gurura hakkı yoktur ve olamaz. Gelecek ayetlerin işaretine bu nokta-i nazarla bakmak gerektir. Yoksa beni hodbinlik ile ittiham edenlere hakkımı helâl etmem. Bu çok ehemmiyetli suale karşı iki-üç saat zarfında birden Kur'an'ın ayât-ı meşhuresinden '**Sözler**' adedince otuz üç ayetin hem mânâsiyle, hem cifr ile Risale-i Nur'a işaretleri uzaktan uzağa imaen görüldü. Aynı ayrı tarzlarda otuz üç ayet müttefikan Risale-i Nur'u remizleriyle gösterdiği hayal meyal görüldü." (Şualar)

Nur Talebeleri Kur'an-ı Kerim'deki otuz üç ayetin Risale-i Nur'a, müellifine ve Nur Talebelerine işaret etmesini nazar-ı itibara alarak ahir zamanda beklenen mürşid-i âzamin Bediüzzaman Hazretleri olduğuna kanaat getirmişlerdir.

Kur'an'ın bu işaretlerini nazara almayarak, sadece Üstadımızın ihlâs, tevazu ve tedbir esaslarına bina edilen ve te'vile açık ifadelerini öne sürerek, istikbâlde gelecek ve Üstadın vazifesini tekmil edecek bir Zata Mehdi-i Azam demenin vakıa mutabık olamayacağına ekser Nur Talebeleri mutabıktırlar.

Kur'an-ı Kerim'de takvanın ehemmiyetini ve faziletini belirten yüz elli ayet-i kerime vardır. Bu ayetlerde Cenab-ı Hak takva sahiplerinin güzel meziyetlerini belirtmiş ve onları övmüştür. Bu ayetlerden birkaçını zikrederim:

"Allah, ibadetleri ancak müttaki müminlerden kabul buyurur." 1

"Allah, kendisini küfürden ve isyandan muhafaza edenleri sever." 2

"Biliniz ki, Allah'ın yardımı her cihetle müttakilerle beraberdir." 3

"O halde gücünüzün yettiği kadar Allah'tan korkun. Dinleyin, itaat edin, kendi iyiliğinize olarak harcayın. Kim nefsinin cimriliğinden kurtulursa, işte onlar kurtuluşa erenlerdir." 4

Bütün peygamberlerin en büyük seciyesi olan takva ve istikamet, evliya, mürşit ve müçtehitlerin yolu ve şiarı, bütün abitlerin manevi rızkı, şakirlerin basiret nuru ve kamil mü'minlerin de maksad-ı alasıdır.

Nimet-i uzma, saadet-i kübra ve cennet-i ala ehl-i takva içindir. Nurani bir libas olan takva, insanı günahlardan ve ahiret azabından muhafaza eder ve cennete girmesine vesile olur. Nitekim yine bir ayette mealen şöyle buyrulur:

“Ve cennet müttakiler için yakınlaştırmıştır.”[5](#)

Evet, küfür ve günahlardan sakınan süedalar için, *“ne göz görmüş, ne kulak işitmiş ve ne de kalbi beşere hutur etmiş”* olan cennetin çeşit çeşit ve ebedi nimetleri onlar için hazırlanmıştır. Onlar için ebedi sürür ve neşe vardır. Dünya ve içindekiler insan için yaratıldığı gibi, cennet de müttakiler için hazırlanmıştır. Dolayısıyla müttakiler cennetin çiçeği ve süüsdür ve onun vücuduna ve vüsulüne vesiledirler.

Ehl-i takva mukaddes bir zümredir ki, onların büyükleri nebiler ve mürsellerdir. Her meselede olduğu gibi, takvada da bütün mürsellerin seyyidi, nebilerin serveri, müttakilerin senedi, ehl-i takvanın imamı, bütün kainatın fahr-i ebedisi, ins ve cinnin peygamberi olan Hazret-i Muhammed (s.a.v)'dir.

Yine başta dört halife olmak üzere, bütün sahabe-i kiram hazretleri, tabiin ve müçtehidin de ehl-i takvanın önderleri ve mürşitleridir.

Takva üç kısımdır: Şirkten takva, ma'siyetten takva ve masivadan takva.

Şirkten Takva: Takvanın birinci derecesidir. Bir mü'minin kendi nefsinin küfürden ve şirkten şirkten muhafaza etmesidir.

Ma'siyetten Takva: Müminin bütün haramları terk etmesi ve böylece kendini ahiret azabından muhafaza etmesidir. Bu, takvanın ikinci mertebesidir ve iman yolunda ilerleyen kamil müminlerin derecesidir. Çünkü bunlar Allah'ın emirlerini yerine getirip yasaklarından kaçınmakla nefislerini cehennem azabından-biiznillah-korumuş olurlar.

Masivadan Takva: Takvanın en ileri ve ulvi derecesidir. Bir müminin Cenab-ı Hakk'ın teveccüh ve rızasına mani olacak ve O'ndan uzaklaştıracak bütün masivadan kalbini arındırıp, maddi ve manevi bütün varlığı ile Allah'ın teveccühüne yönelmesidir. Bu hal ancak kamil müminlerde tecelli eder. Artık o mümin, ubudiyetini ve bütün muhabbetini Allah'a hasreder, O'nun aşk ve şevkiyle

kendinden geçer, daima İlahi azamete delalet eden delilleri tefekkürle meşgul olur.

Dipnotlar:

[1 Maide Suresi, 5/27.](#)

[2 Tevbe Suresi, 9/4.](#)

[3 Bakara Suresi, 2/194.](#)

[4 Teğabun Suresi, 64/16.](#)

[5 Şuara Suresi, 26/90.](#)